

תת"ע 9323/09 - רבקה חנה כהן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 9323-09 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיזוני: 41117227565

בפני כבוד השופט שרת זוכוביצקי-אור
רבקה חנה כהן
מבקשת נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהיעדר המבוקשת ביום 16.12.2019.

המבקשת קיבלה דוח מסוג ברירת משפט המיחס לה עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בזמן היגיה בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 בתאריך 21.5.2019.

ביום הדיון לא התיעיצה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזר עליה קנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבוקשת

המבקשת טענה כי לאחר שנעצרה על-ידי שוטר, ביקשה להישפט בגין המיחס לה על-ידי שליחת הבקשה לדואר. לטענתה, ניסתה לעקוב אחר הפניה ויצירה קשר עם המוקד ממנו נמסר לה כי תקבל זימון לדין, אולם לא קיבלה את הזמנה למועד הדיון בעניינה.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי הזמנה לדין נשלחה בכתבתה של המבקשת, כפי שמצוינה בבקשתה להישפט, באמצעות דואר רשום, אולם דבר הדואר חזר בציון ההערה "לא ידוע". לטענתה, בנסיבות אלה אין למבקשת אלא להlain על עצמה, שכן דבר הדואר נשלח בכתבת אשר ציינה בבקשתה להישפט וכי המבקשת לא עמדה בנטל להוכיח כי לא קיבלה את הזמנה מסיבות שאין תלויות בה.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המلن בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. לדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** עמוד 1

מיום 7.4.2008

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנסיבות הנאשם, וזאת לצורך לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדקה והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכל זה קיימים מספר חריגים אחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד" פ'**) הקובע כי בעבורות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדין את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכר עיוות דין.

כאשר הנאשם הזמין לדין כדין ואין מתייצב רואים אותו כמודה בעבודות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי הנאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיאצבותו וה תנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 סמיימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התיאצבות של אדם מדין אליו זומן לדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו יגזר, כשם שארע בעניינם. משכך היה, הנטול הוא על המבוקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיאצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התיאצבות הנאשם

המבקשת טענה כי לא קיבל הודעה או>Zימון לדין שנקבע בעניינה.

בעבורות קלות, קובעת תקונה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 כי:

"בעבורות תעבורה שעלייהן חל סעיף 239 לחוק ובעבורות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשולם קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה דין גם בלי חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקיים".

דהיינו אם הוכיח המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל הנאשם מוטל הנטול להפריך חזקה זו.

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למעןו תוך 15 ימים מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 בולני נ' מדינת ישראל, מיום 21.5.17, עפ"ת (ח"י) 67571-03-18, אפטין נ' מדינת ישראל, מיום 25.4.18 ורע"פ 106/15 ע"ד קרייב נ' מדינת ישראל, מיום

(20.1.15).

על- פי אישור המסירה, שצורך לתגובה המשיבה, הזמןה לדין שנקבע ליום 16.12.2019 נשלחה לכתובת של המבקשת אותה צינה בבקשתה להישפט וזרה בציון הערכה "לא ידוע" בתאריך 1.9.2019.

בעניין זה קבע כב' השופט כדורי בעפ"ת 20-01-47166 רשות נ' מדינת ישראל מיום 12.5.2020 :

"כעולה מאישור המסירה בתיק בית המשפט קמא הוועת הקנס נשלחה למערער והושבה על ידי דואר ישראל בציון "לא ידוע". המערער מאשר כי הוועת הקנס נשלחה לכטובתו הרשומה. במצב דברים זה, על מנת להרים את הנטול ולהוכיח כי הוועת הקנס לא הומצאה לו בנסיבות שאין תלויות בו, היה עליו להראות כי דברי דואר מתקבלים על ידו בכתובת האמורה, כך שהכיתוב הנ"ל על גבי אישור המסירה על גבי אישור המסירה שגוי".

במקרה שבפני המבקשת לא הוכחה כי לא קיבלת את הדבר הדואר בנסיבות שאין תלויות בו.

לפיכך אני קובעת כי הזמןה לדין נמסרה למבקש דין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאו התיצבוו לדין.

האם קיימש חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאו התיצבוו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו בלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 17/6165 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

כלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין ועשה לאחר שהביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דין (רע"פ 18/1911 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

במקרה שבפני המבקשת לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לה.

בנוסף, נוכח העובדה כי המדבר בבקשתו ללא הרשות קודמות ועל אף בקשה המשיבה להשיב על המבקשת כפל קנס, הושת עליה הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לנוכח האמור ומכוון עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחתת.

מצרחות שלוחה החלטתה לצדים.

ניתנה היום, כ"ג סיון תש"פ, 15 יוני 2020, בהעדר הצדדים.